

бъха здрави. Една госпожица отива да живе въ-
дома имъ, но се скарватъ нѣщо и слѣдъ това и
госпожицата боледува, и госпожата отъ тази фа-
милия боледува. Защо боледуватъ? — Защото не ис-
катъ да си простятъ. Оласността въ съврѣменното об-
щество е тамъ, че когато се сближите и слѣдъ това се
скарате, вие си създавате едно голѣмо нещастие, и
чрѣзъ закона на страданието Богъ ще ви примери. За-
туй, когато двама души се скаратъ, единиятъ непрѣменно
ще умре. И за да не умирите, примирете се, цѣлунете
се, и този ангелъ веднага ще се върне на небето и ще
каже: „Тия двамата се примириха“. Тогава Господъ ще
отложи рѣшението си. Ако не искате да се примирите,
Господъ ще каже: „Доведете ги при мене! Елате тукъ
да се примирите“. И затова Господъ вика грѣшните
хора горѣ на небето, да се примирятъ, не ги оставя на
земята. Ще ви приведа единъ примѣръ отъ древността. Безерба, единъ отъ царета на древността, ималъ дѣ-
щера Лилита, която страстно обичала цвѣтята, голѣма
любителка била, но била много жестока; не се знае
дали е сѫществувала по-жестока мома отъ нея — тъй
хроникура окултната наука. Тя никога не поливала
своите цвѣти съ обикновена вода, но заповѣдвали да ѝ
довеждатъ хубави, млади момичета и да ги би-
ятъ, та като плачатъ, съ сълзитѣ имъ да се поливатъ
цвѣтия. Тъй поливала тя своите любимци цвѣти — съ
сълзитѣ на младите дѣвойки. Тѣзи цвѣти били отлични,
най-хубавите цвѣти въ царството, но младите моми въ
столицата знаяли, колко скжпо kostуватъ тѣзи цвѣти.
Нѣкоя майка се радва на своята дѣщера, казва: „А, мо-
ята дѣщера е хубава, гладичка, тъй пълничка, зачер-
вена, красивичка“. И ние считаме, че ако дѣщера ни
е малко жълтичка, че жълтиятъ цвѣтъ е болnavъ. Ми-
слите ли, че червениятъ цвѣтъ е здравъ? Чудни сѫ съв-
рѣмните хора, които мислятъ, че жълтиятъ цвѣтъ не
е здравословенъ. Ами че по-здравъ цвѣтъ отъ жълтия
нѣма! Нѣма, нѣма болезнени цвѣтове. Ами жълтиятъ
цвѣтъ внася разумност! Ще направи нѣкому лицето
жълто. Че този човѣкъ мисли! И всички хора казватъ:
жълтъ да не бѣда! Нѣкой човѣкъ, като стане малко
жълтъ, иска да изхвърли този цвѣтъ. Чудни сѫ хората!
Щомъ нѣкой стане жълтъ, пъшка. Азъ не разбирамъ,